

האם נאמר: היות ואין סופו של רועה לבוא אצל הכלב, כיון דקרי ליה — האדון לכלבו — ואתי [כי קורא לו והוא בא], לכן יש לומר דלא מצטרפי.

או דילמא: זימנין דלא אתי ומצטרף איהו למיזל לאתוייה [פעמים שאין הכלב נענה לקריאתו, וצריך הוא לילך אחריו] והרי הכלב כמו אחת באמצע או כליו של רועה, שהם מצרפים, היות והרועה עתיד לילך ולהביאם.

ומסקינן: תיקו.

שנינו במשנה: רבי מאיר אומר: הירדן מפסיק למעשר בהמה:

אמר רבי אמי: לא שנו במשנתנו שהירדן מפסיק, אלא בכגון שאין שם גשר על הירדן, אבל אם יש שם גשר, הגשר מצרפן לבהמות שמשני עברי הירדן.

ומקשינן: אלמא, משום דלא מיקרבין הוא, הרי משמע שטעם הפסקת הירדן הוא משום שאין הבהמות והרועה יכולים לעבור מעבר זה לעבר זה. ומיתבי ממה ששנינו בכרייתא:

היו לו בהמות בשני עברי הירדן אילך ואילך, או בשני אבטילאות [שתי מחוזות במלכות אחת] כגון של נמר ונמורי [שמן של שתי מחוזות סמוכות] אין מצטרפין, ואפילו אין ביניהם אלא מיל אחד, ואין צריך לומר: חוצה לארץ וארץ שאין מצטרפות בהמות שבחוצה לארץ עם בהמות

שיהא לו בהמה אחת בצפורי היושבת בין שני הכפרים.

הרי למדנו, שאפילו אם יש באמצע אחת בלבד, הרי הצדדים מצטרפים, ואף על פי שאינה ראויה להצטרף עם כל אחד מהצדדים, ותויבתא דרב, הסובר, שאין הצדדים מצטרפים עד שיהיו שם חמש באמצע הראויות להצטרף עם כל אחד מהצדדים!?

תרגמה [פירשה לברייתא] שמואל אליבא דרב: זו ששנינו: עד שיהא לו אחת בצפורי, אין זה המשך לרישא כשהיו לו חמש בכל צד, אלא דין בפני עצמו הוא, והסיפא עוסקת בכגון:

שהיו תשע מכאן ותשע מכאן, ואחת באמצע [בצפורי], דבזה הרי מודה רב, דהיא אמצעית חזיא להכא וחזיא להכא, שמכל צד היא משלימה לעשר.

אמר רב פפא:

ולפי שמואל, אפילו דירת הרועה⁽¹⁾ בלי שום בהמה, הרי הוא מצרפן לבהמות שבצדדים, ואפילו כליו של רועה — מצרפן, ומשום שהרי סופו של רועה לבוא לשם.

בעי רב אשי:

כלבא דרועה [כלבו של רועה] — שהיה באמצע — מאי [מהו שיצרפן] אליבא דשמואל? וצדדי הספק הם:

1. נתבאר על פי רש"י. ואפשר שהכריחו לכך, משום שאם היה רועה באמצע הרי הוא מצרפן

1. נתבאר על פי רש"י. ואפשר שהכריחו לכך, משום שאם היה רועה באמצע הרי הוא מצרפן